

QUIN VESPRE

Un relat de: [Miquel Pujol Mur](#)

M'he llevat al matí i m'he trobat super maquillada. Sí, això mateix, m'he llevat, he anat al lavabo, cosa natural que fa tothom de bon matí, i al mirar el mirall he quedat tota sorpresa. Jo acostumo controlar de bon matí els estralls que la vida ens marca en forma d'arruguetes. M'ha agrada dir-ho així, arruguetes. Ves per que dir-ne arrugues, com si fossin les marques de l'explosió d'un volcà damunt la terra. Però aquesta vegada les arruguetes no hi eren - unes esquerdes, sí - allà al lloc on les meves amigues, sempre han estat, ara estan remarcades per unes ratlles que es destaquen damunt el blanc gruix de maquillatge.

Les parpelles dels ulls són decorades amb un color negre carbó que deixa veure les meves ninetes, bastant dilatades per cert, i destaca el color de l'iris verd dels meus ulls. Les celles pintades com si fossin d'una bruixa, bé no una bruixa, bruixeta ... Ai! Mira! No em quedem malament, em donen un aire desvergonyit i atrevit que no em desagrada. I les pestanyes mai m'havia vist unes de tant llargues i gruixudes. Quasi em fa mal el moure-les de tan pesades i rígides que són.

Sincerament en aquestes hores del matí, quan comences el nou dia però no hi ets del tot, un somriú de felicitat s'ha després dels meus llavis. Aleshores he quedat encara més sorpresa, els meus llavis ... No allò no eren els meus llavis, reconec que són petoners i gruixudets, per jugar força. Però d'aquell color vermell, fosc i cridaner per lluent, mai se m'hauria ocorregut pintar-me'ls.

Encuriosida i de veritat, malgrat tot, contenta pel canvi, he continuat la meva exploració. La meva cabellera és plena de rínxols i el cabell de mil coloraines. Però quan he passat la mà per posar-me'ls bé resulta que s'ha mogut de lloc i m'he adonat que no era més que una perruca.

Ahir a la nit, he degut beure bastant per que no comprenc la meua cara. A pesar de tot ho admito com un diversió. Les arracades, més aviat són uns cèrcols enormes em pengen de les orelles. Com podia anar pel carrer amb això.

Ja tan sorpresa he quedat, que he continuat explorant la meua persona. Sí el rostre ha estat sorprenent el meu cos encara més. Una espècie de collaret corretja em rodeja el coll.

El meu vestit, no l'havia vist mai, és escotat, mostra més del que tapa. Per que no dir-ho m'ha avergonyeix. Bé, m'hauria d'avergonyir, però reconec que avui no hi ha res que em faci gens de vergonya. No sé quin beuratge dec haver begut. La boca la tinc un xic pastosa, espessa però el gust és bo, amable, íntim.

M'assec al tamboret i començo a recordar que va passar ahir. El Daniel, el meu home va venir a les nou del vespre a buscar-me per anar a un sopar de matrimonis. Som amics de tota la vida, la majoria anàvem junts a col·legi.

Cada any per aquestes dates ho celebrem amb una bona festa. Fins i tot, dos parelles van casar-nos el mateix dia i lloc. La sala de festes era magnífica, el sopar va ser diví, pot ser sí, que vam beure un xic massa. Llavors vam començar a ballar, la pista voltava sola.

El DJ va anunciar un ball que cada vegada que sonés un toc de trompeta s'havia de canviar de parella. Alegrement ens canviaven entre nosaltres mateixos amb bona camaraderia. La música era alegre i engrescadora. Els cambriers passaven amb copes plenes de cava i recollien les buides. Ja avançat el ball van tancar els llums i va sonar la música encara més fort. Vam canviar una i altra vegada de company. Els xiscles i els riures omplien la sala. I després ...

Ostres!! No recordo el després. M'aixeco hi vaig al dormitori. El meu home dorm. És estrany, no ronca gens. M'acoto i el miro.

? Aquest no és el meu home!

Tampoc és cap dels nostres amics. Giro els ulls esparverada.

? Aquesta no és la meua habitació.

Escolto una veu rere la porta. La reconec és la del Daniel. Xiuxiuejà:

? Nena, què ets aquí. Quina bogeria.

? Sí ja surto- contesto en veu baixa. Mentre recullo les mitges i la roba interior llençada de mala manera damunt el sofà. Aleshores rabiosa penso: M'haurà traït! Amb quin penco de dona s'haurà anat al llit.

Sortint tanco la porta vigilant no pugui veure l'habitació.

M'agafo al Daniel per suportar la meva pròpia vergonya i la meva ignorància. No sé el que ha passat, em fa por cridar massa. No sé el seu pensament del succeït.

En passar per davant de la consergeria observo el rellotge i el calendari. Assenyalen diumenge i les sis de la tarda. Maquinalment amb el dits conto, divendres nit, dissabte i diumenge. M'agafo fort a la màniga del meu home. El seu braç s'aixeca agafant-me per les espatlles i em prem contra el seu cos.

Miquel Pujol Mur